

Nagyboldogasszony napja

A Boldogságos Szűz Mária mennybevitelle főünnep a Mária-ünnepek között. XII. Piusz pápa hirdette ki 1950-ben hittételként, hogy halála után Mária fölvetett a mennybe anélkül, hogy teste romlást látott volna. A krónikák szerint Szent István király e napon, augusztus 15-én ajánlotta Magyarországot a Szűzanya oltalmába, és Nagyboldogasszony napján hunyt el, 1038-ban.

A Szűzanya halálának időpontját teljes biztonsággal nem lehet meghatározni.

Feltételezhető, hogy Jézus Krisztus halálának évében vagy nem sokkal azután halt meg.

Egyes számítások szerint Jézus 30-ban halt meg, amikor Mária körülbelül 54 éves lehetett.

Az ősegyházig visszanyúló hagyomány szerint a Megváltó édesanyjának nem kellett a sírban várnia Jézus világ végi eljövételéig, hanem halála után Isten

föltámasztotta, és magához emelte a mennyei dicsőségbe. Ezt a népi vallásosságban is évszázadokon át öröklődő nézetet XII. Piusz pápa *Munificentissimus Deus* kezdetű bullájában dogmai rangra emelte:

1950. november 1-jén hirdette ki hittételként, hogy *a Boldogságos Szűz Mária földi életpályája befejezése után testével és lelkével együtt felvétel a mennyei dicsőségbe.*

Jeruzsálemben már az V. században megemlékeztek a Boldogságos Szűz égi születésnapjáról. Az ünnepet *dormitio sanctae Mariae*, a szentséges Szűz elszenderülése elnevezéssel illették. A VI. században egész Keleten elterjedt az ünnep. Rómában I. Sergius tette hivatalos ünneppé; hamarosan vigíliával ünnepelték. Róma a VII. században vette át, s itt a VIII. századtól *assumptio beatae Mariae*, a Boldogságos Szűz mennybevételének nevezték. A múlt század közepéig nyolcnapos ünnep – oktáva – is kapcsolódott hozzá.

2003 óta a Szeplőtelen Fogantatás december 8-án ünnepelt napja mellett Nagyboldogasszony a második kötelező Mária-ünnep. Magyarországon Szent István óta parancsolt ünnep. (1948-ig munkaszüneti nap volt.)

A krónikák szerint Szent István király e napon ajánlotta Magyarországot Szűz Mária oltalmába – ezért nevezzük őt Magyarország égi pártfogójának, vagyis Patrona Hungariae-nak. Szent István 1038-ban Nagyboldogasszony napján hunyt el.

Nagyboldogasszony Szűz Máriának a magyarok által használt neve. A krónikák Szent Gellért érdemének tulajdonítják, hogy Jézus anyja magyar földön a Boldogasszony nevet kapta: a velencei származású püspök fehérvári beszédében nevezte Boldogasszonynak Máriát. Az Érdy-kódex szerint „Gellért tanácsának intéséből akkoron kele föl, hogy az Szűz Máriát ez Magyarországbán Bódogasszonynak, avagy ez világnak Nagyasszonyának hívnák. Szent István királ es ez szegény országot Bódogasszony országának nevezé.” Mivel a keresztény hagyományban Szűz Mária születését is megünneplik, így annak az ünnepnek a neve Kisboldogasszony lett, míg a Boldogságos Szűz mennybevitelle a Nagyboldogasszony ünnepe elnevezést kapta.

Az Árpád-ház megkeresztelkedett nemzetsége Nagyboldogasszony oltalmába ajánlotta magát. Bálint Sándor Ünnepi kalendáriumában olvashatjuk: az országot, vagyis önnön uraságát, uralmát és a királyságot a Szűzanya szimbolikus tulajdonának, Mária örökségének érezte, vallotta. E választásban nyilván a pogány Boldogasszony-tisztelet, archaikus Emese-hagyomány is közrejátszott: Mária az Árpádoknak mennyei édesanyja és oltalmazó királynéja.

Az Árpád-korban Szűz Mária lett a magyarok legfőbb oltalma; a koronázótemplomok, főpapi székesegyházak, számtalan monostor, búcsújárárhely és templom az ő pártfogása alatt álltak. Árpád fehéregyházi sírja fölé is Nagyboldogasszony tiszteletére emeltek templomot; Mária oltalma alatt állott a székesfehérvári bazilika, királyaink koronázó- és temetkezőhelye, továbbá az esztergomi bazilika, a kalocsai érseki, váci, győri püspöki székesegyház – Szent István király alapításai.

„Hisszük, hogy Mária – szent fiához, Jézus Krisztushoz hasonlóan – legyőzte a halált, és az égi dicsőségben van; teljes valójában, testestül-lelkestül. A mennybe felvett Mária nincs messze tőlünk, a menny ugyanis nem a világegyetem egy bizonyos helyére utal, hanem valami sokkal nagyobbra, amit emberi fogalmakkal nehezen tudunk meghatározni. Az ég, a menny szóval arra utalunk, hogy a közénk eljött Isten nem hagy bennünket sorsunkra sem a halálban, sem a halál után, hanem az örökkévalóságot ajándékozta nekünk. Isten sohasem múlik el, mindnyájan szeretete erejében létezünk. Isten szeretete győzi le a halált és ajándékozta számunkra az örökkévalóságot. Ez a szeretet fogalmazódik meg a menny szóban. Isten befogadja örökkévalóságába mindazt, ami most életünkben szenvedés, szeretet, remény, öröm, szomorúság. Istenben az egész ember megtisztul, és így elnyeri az örökkévalóságot. A mennybe felvett Máriában az emberi teremtmény Isten világa szerinti teljes megvalósulását szemléljük” – mondta Mária mennybevételéről XVI. Benedek pápa 2010-ben, a Castel Gandolfó-i Villanovai Szent Tamás-templomban bemutatott Nagyboldogasszony-napi ünnepi szentmisén.